

אשרדור אומרים שהוא בוודאי יהיה מזכ"ל ההסתדרות הבא. וועד הפועל בתל-אביב מתלוצצים שהמאורקאי מאשרדור חותר תחת יסאו של התימני (ישראל קיסר). אבל זוהר בךהרוש מצטנע ודוחה את כל טענות.

האם המארוקאי מאשרדור הכריז מילחמה על התימני בבניין הוועד הפועל בתל-אביב?

במדינה

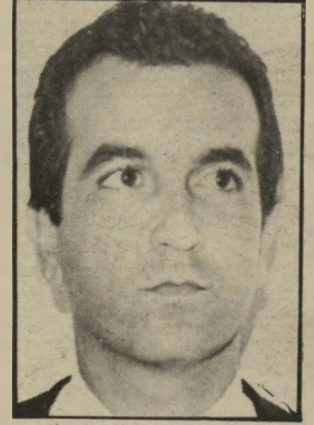
מישפט

כפר בלי רופא

למרות בקשת הפרקליטות, לעצור את הרופא הנאשם במכירת סמים, החליט בית המישפט לשחררו בערובה.

עובדי קופת-חולים בכפר טייבה חתמו אולי בפעם הראשונה בחייהם על עצומה. הם ביקשו מבית-המישפט לשחרר את חברים לעבודה, הרופא עבד-אל-רחים ג'באלי, ממעצר. במי כתב, החתום עליידי תריסר רופאים ואחיות, נאמר כי הרופא הנאשם בהספקת סמים מגלה יחס יפה מאוד לאנשים המטופלים על ידו והוא עומד לרשותם יומם ולילה.

בעזרת מיכתב זה והמלצה חמה מיושב-ראש המועצה המקומית טייבה,

סניגור כהן התרשמות מן הטיעון

עבד-אל-ליטיף חכיב, שגם הוא דיבר בשבחו של הרופא, הצליח עורר-הדין אלי כהן לשחרר את הרופא ממעצרו. התובעת חני הורוביץ, מפרקליטות חיפה, האשימה את הרופא הצעיר בחודש יולי השנה בהספקת סמים מסוכנים לאדם בשם סמי בוחבוט. הוא מכר לו, לדברי התביעה, מיספר מירשמים לבקבוקי אדולן, וכאשר לא הספיקה גם כמות זו לקונה, סיפק לו הרופא מירשמים נוספים על שם אחיו רפי בוחבוט, שאותו לא פגש הרופא מעולם. כאשר החלה החקירה, הביא סמי לביתו של הרופא תמונה של אחיו רפי וקשר איתו לרמות את המישטרה ולספר כי אכן טיפל גם ברפי והוא מכיר אותו. הרופא נאשם גם בשיבוש הליכי מישפט בגלל תרגיל התמונה. **אזרחים לא תמימים.** התביעה ביקשה את מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים, דבר המקובל לגבי עברייני סמים. כעיקר טענה התובעת, חמור המצב של רופא. המספק מירשמים כזובים לאנשים תמורת כסף. בית-המישפט עיין בחומר אולם התרשם מטיעונו של הסניגור, אשר הסביר כי קוני הסם אינם אורחים תמימים, אלא נרקומנים הנכנסים ויוצאים מבתי-כלא. הרופא נתן את המירשמים בתחילה בגבולות הסבירות וגם הכסף שקיבל היה התשלום הרגיל שמקבל רופא עבור מתן מירשם לחולה. כרי שלא יהיה חשש כי הרופא ימשיך במעשיו אחרי שיחררו בערובה, הציע הסניגור כי ייפסל בנייתם מלרשום מירשמי סמים. בית-המישפט נענה לבקשה זו, עמד גם על הצורך של אנשי טייבה ברופא במקום, ושיחרר את הרופא בערובה. יומיים אחרי שיחררו של ר"ר עבד-אל-רחים ג'באלי, מצאה הפרקליטות כי יש מקום לתקן את כתב-האישום, ולהוסיף עוד שלושה אישומים על מכירת סמים לשלושה אנשים נוספים. הפעם ביקשה הפרקליטות, ככל לשון של בקשה, לעצור את הרופא. אולם עורר-הדין כהן הצליח גם הפעם לשחרר את הנאשם. השופט לא מצא כי כתב-האישום המתוקן מחייב להחזיר את הנאשם למעצר אחרי ששחרר רק לפני יומיים ושיבחה את הסניגור שטען בכישרון רב.

לחדר-המגורים קנה רק לאחרונה. הוא מתקדר כשהוא מדבר על מדיניות הכיבוד של ממשלת הליכוד: "הליכוד הרס את המשק שש שנים ואף אחד לא הרים קול". וכך קרה שהפעם, כמשבר הכלכלי האחרון, הרגיש בךהרוש שהגיעו מים עד נפש. הפעם אי-אפשר לשתוק יותר ומוכרחים להגיב. "אני לא קיצוני", הוא אומר. "אבל אני חושב שההסתדרות צריכה להגיב בחריפות. לליכוד לא היתה מדיניות כלכלית. כל שר והמדיניות שלו. לית רין ולית רין, לית קובע מדיניות ולית שום דבר. אני לא הממשלה, אני מייצג עובדים וחייב לבטא את האינטרסים שלהם". וכך היתה אשרדור לעיר היחידה בארץ, שהשביחה את המשק שלה ליום עבודה שלם. איש לא נזף בךהרוש על שהפך את החלטת ההסתדרותית. להיפך, אפילו אנשי הליכוד בעירו, מהם חברי חירות ותיקים ונאמנים, באו אליו ביום השביתה ולחצו את ידו. אפילו הם הרגישו שעשה מעשה נכון. והיבך מקבל משמעות מיוחדת בימים

בךהרוש בדרך ממארוקו. כל מארוקאי הוא ציוני

שלפני הבחירות לעירייה. באשרדור שולט הליכוד בעירייה כבר שנים רבות. המאבק מגיע בימים אלה לשיאו, ודווקא עכשיו, במצב עדין זה, הוכיח בךהרוש אומץ-לב שנבע מרגשות כנים ומדאגה כנה לפועלים שהוא מייצג. וזו אינה השביתה הגדולה הראשונה שמארגן בךהרוש. כבר לפני חמש שנים, כאשר היה המהפך הכלכלי הגדול של הליכוד, כשהאינפלציה החלה רוהרת במהירות מטורפת, השביתה את העיר כולה. או הצליח לצרף לשביתה גם את כל הסוחרים, והעיר היתה סגורה ומסוגרת. הפעם לא היה זמן לאירגון כזה, ורק חלק מן הסוחרים הצטרפו לפועלים בשביתתם. "האמת היא", אומר בךהרוש בכנות, "שדווקא כאן באשרדור לא היתה לנו סיבה ממשית לשבות. כשהיה משאומתן על הסכמי השכר, קיבלו המפעלים באשרדור יותר מכל מיפעל אחר בארץ. לכן זה ברור שיצאתי למאבק מסיבות אידאולוגיות".

ענת סרגוסטי

שניים שלושה צריפים, וזכר לימים ההם, של העיריה שנקראה אז אשרדורים. כל השאר היה חולות. בתחילה עבד באחד המשקים בסניכה כטרקטוריסט וכמכונאי, עד שפתחו את מיפעל ללינדל והוא עבר לעבוד במיפעל. לא עבר ומרוב והוא נבחר ליו"ר ועד-העובדים במיפעל. "ביום עבדתי במיפעל ובערב הייתי פעיל במיפלגה (מפא"י) בהתנבחות", הוא נזכר בחיך. למפא"י הצטרף עם הגיעו לאשרדור ב-1957. מאז הוא פעיל בכל התחומים המיפלגתיים ובעניינים הנוגעים לפועלים. את אשתו, שרה, ילידת פרס, הכיר באסיפה מיפלגתית. שרה התגוררה אז ביבנה, וכשנישאו ב-1960, עברה עימו לאשרדור. בךהרוש המשיך לטפס. ב-1965 קרא לי שאל בךשימחון, אז מזכיר מועצת-הפועלים, והציע לי להיכנס לעבוד במועצת-הפועלים כמזכיר אגודת פועלי המתכת. בךהרוש לא סירב. במשך שבע שנים היה מזכיר האגודה. במשך נע קרימה אל המזכירות הארצית והיה המזכיר הארצי של פועלי המתכת במשך שבע השנים הבאות. במיסגרת תפקידו זה טיפל בכל נושא הפינני והפינציים של אנשי אברדרוס, וניהל משאומתן עם שרה-אזרעל של או, יהושע רבינוביץ.

ב-1977 חזר בךהרוש הביתה, לאשרדור, כשנבחר כמזכיר מועצת הפועלים בעיר. מאז הוא משמש גם כחבר הוועדה המרכזת של ההסתדרות. וזה קרה דווקא אז, אחרי המהפך הפוליטי הגדול, שבו זכה הליכוד ברוב.

ומלא אנרגיה, פעיל כמעט 24 שעות ביממה. היומן שלו צפוף ומלא בפגישות, כולן בענייני פועלים ומיפלגה. הביתה הוא מגיע רק בין הפגישות, שותה תה עם נענע, מעיף מבט חטוף בשעון, ורץ הלאה, לפגישה הבאה, לחוגי'ית, או לאסיפה מיפלגתית.

בךהרוש, יליד מקנס שבמארוקו, עלה ארצה עם עליית-הנוער ב-1952. הוא היה הצעיר בין 10 אחים ואחיות, אך היה הראשון לעלות ארצה. האם זו ציונות? כל מארוקאי הוא ציוני? הוא עונה, כשהיך ניבט מעיניו. במארוקו היה בתנועת הבונים, וכבר אז ידע עברית. כשקבוצת הנוער היתה בדרכה ארצה ונפגשה עם המרדך הישראלי, היה זה בךהרוש ששימש מתורגמן בין המרדך ובין החברים ממארוקו, וכבר אז היה מעין מנהיג של הקבוצה.

דווקא אחרי

המהפך

שעלה ארצה נשלה לקיבוץ הדתי בארות-יצחק. במשך שני ימים למד חצי יום ועבר חצי יום. אחר

בן-הרוש קופץ בראש

הבחירות להסתדרות התקיימו אז כחודש וחצי אחרי הבחירות לכנסת, וההישג היה גדול כשנבחר הוא, איש מפא"י, להיות מזכיר המועצה.

לא מרגיש

דפוק

מאז הוא יושב במישרד הקומה השלישית של בניין ההסתדרות באשרדור, כשהלונגו צופה אל הים ואל הנמל. האיש שעלה לארץ בעליה הפרובלמטית של יהודי מארוקו בתחילת שנות החמישים, "אני לא מרגיש דפוק", הוא אומר ברצינות, "באופן אישי לא נתקלתי בבעיה שלא תמכו בי, משום שאני מארוקאי. אני לא חושב שהיתה מדיניות מכוונת של אפליה. אני חושב שהתנאים שהיו אז היו אובייקטיביים. הביאו מאות אלפי אנשים ולא היו דירות. בני עדות-המזרח שבאו לארץ היו להם שבעה-שמונה ילדים והיה להם קשה להסתדר בדירות הקטנות, ואילו העולים מאירופה, שהיו להם רק שני ילדים, להם היה קל יותר להסתדר". למרות זאת, אשרדור היא עיר שרובה בני עדות-המזרח. בזמנו, כשהוקמה, נבנתה כעירית פיתוח. הושקעו בה כספים לבניית הנמל ומיפעלים רבים. היום כבר אין מספיק תעסוקה לצעירים, אין מספיק דיוור ובני הדרור הצעיר עוזבים. בךהרוש אוהב את אשרדור ואוהב את הפועלים. "אני פועל בנישמתי" הוא מכריז ומחייך. הוא חי חיים צנועים. רק לפני זמן קצר החליפה המישפחה דירה. את הטלוויזיה הציעונית קנו רק לפני ארבעה חודשים, וגם רק משום שהיתה לי הזדמנות מיוחדת. אחרת עד היום הייתי נשאר עם טלוויזיה שחור-לבן, גם את הריהוט החדש

כך התגייס לצבא, לנחל, ושירת בהיאחזות נחל חושה. אחרי השיחרור החליט לחיות באשרדור. תמיד הייתי בקבוצת נוער, בקיבוץ. החיים האלה קסמו לי והיה לי קשה ללכת לעיר הגדולה, הוא מסביר.

מצא חן בעיניו הרעיון לבוא למקום החדש שנבנה וצומח. וכך, ב-1966, קיבלתי פחון משותף עם עוד חבר. זו היתה אשרדור של אז — מעברת פחונים. חוץ מזה לא היה כלום". וכשהוא מספר על זה, הוא ניגש לחלון במישרד שלו ומביט החוצה. בחוץ, שרועה העיר אשרדור, מן הנמל, כולה שיכונים שיכונים, נמוכים וגבוהים. למטה, ליד המישרד, עדיין ניצבים

מזכיר בךהרוש עם בתו איריס ואשתו שרה בביתו את אשתו הכיר באסיפה מיפלגתית